

Arrest

**nr. 60 748 van 29 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HENDRICKX
Vorstlaan 144/33
1160 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 3 januari 2011 het Rijk binnenkwam, diende op 4 januari 2011 een asielaanvraag in. Dezelfde dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoekster voorheen in Polen verbleef.

1.2. Verweerder verzocht de Poolse autoriteiten op 14 januari 2011, gelet op artikel 16.1.e van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoekster.

1.3. Bij schrijven van 19 januari 2011 willigden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 25 januari 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten [I. A.]

[...]

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 03.01.2011 is toegekomen in België. Op 04.01.2011 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het Russische staatsburgerschap te bezitten [...].

Uit het Eurodacverslag van 04.01.2011 blijkt dat betrokkene in Polen meerdere keren asiel heeft aangevraagd. De Poolse overheid heeft op datum van 21.01.2010 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 04.01.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat zij eerder asiel aanvroeg in Polen. Betrokkene verklaarde dat ze op 05.10.2006 voor het eerst in Polen een asiel aanvraag indiende en dat ze in 2006 een negatieve beslissing kreeg. Betrokkene stelde dat ze op haar volgende asielaanvragen telkens een negatieve beslissing kreeg en hier telkens tegen in beroep ging. Haar laatste negatieve beslissing zou ze op 19.06.2010 gehad hebben en hiertegen zou ze in beroep gegaan zijn op 16.08.2010. Betrokkene stelt dat ze op dit laatste beroep nog geen uitspraak kreeg. Op 02.01.2011 zou betrokkene in Warschau (Polen) een vrachtwagen genomen hebben om naar hier te komen. Op 03.01.2011 zou ze in België zijn toegekomen en één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodac-verslag van 04.01.2011 werd op 14.01.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 21.01.2011 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar minderjarige dochter [Z. M.] [...] wordt ingewilligd op basis van art 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen

haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Tijdens haar gehoor op de DVZ van 04.01.2011 werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze naar België kwam omdat al haar aanvragen en beroepen in Polen werden afgewezen en omdat ze gehoord had dat de medische hulp in België zeer goed is (DVZ, vraag 19). Het feit dat betrokkene na haar verschillende afgewezen asielaanvragen in Polen vervolgens tracht in een ander Europees land asiel aan te vragen zou echter neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in de Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. Dat de asielaanvragen van betrokkene in Polen verschillende keren zijn afgewezen verplicht de Belgische asielinstanties onder geen enkel beding om te voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen. De verklaringen van betrokkene dat haar verschillende asielaanvragen in Polen zijn afgewezen (DVZ, vraag 13 & 19) vormen op zich bovendien geen bewijs van een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten of een schending van de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG of op artikel 3 van het EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Verder verklaarde betrokkene bij de vraag naar familieleden in België of Europa dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand stelde betrokkene dat ze in 2008 in Polen geopereerd werd aan een rughernia en dat ze nog steeds last heeft van haar rug. Betrokkene verklaarde eveneens dat de linkerzijde van haar gezicht gebroken geweest is door haar man en ze moeilijk haar mond kan openen en daardoor moeilijk kan eten (DVZ, vraag 20). De Belgische overheid heeft echter geen reden om aan te nemen dat betrokkene haar gezondheidstoestand omwille van de pijn in haar rug die ze volgens haar verklaringen nog steeds zou ervaren of omwille van de breuk die ze in het verleden in haar gezicht op liep, van die aard zou zijn dat een verblijf in België momenteel noodzakelijk is. De verklaringen van betrokkene met betrekking tot haar gezondheidstoestand worden in het kader van de Dublin-procedure niet in overweging genomen aangezien ze geen afbreuk doen aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen is niet aangetoond, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene of haar kind niet in staat zijn om te reizen.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de [z]even (07) dagen en dient zij zich met haar minderjarige dochter aan te bieden bij de bevoegde Poolse instanties.

Een terugkeer naar Polen kan door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen daarbij tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

De procedure voor de Raad is in voorliggende zaak kosteloos, zodat geen gevolg kan gegeven worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 22 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij de wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“De asielaanvraag van verzoekster werd afgewezen als gevolg van het feit dat België zich niet verantwoordelijk acht voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster die, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003, aan Polen toekomt.

Verzoekster zal aantonen dat de Belgische Staat de terugname van verzoekster aan de Poolse autoriteiten niet correct heeft onderzocht en derhalve niet kon besluiten dat verzoekster en haar minderjarige dochter geen risico lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling.

De verwijderingsbeslissing berust op volgende overwegingen:

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese Lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of een onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.”

Verzoekster zal aantonen dat bovenvermeide argumentatie gebrekkig en foutief is.

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen artikels, die terug te brengen zijn tot eenzelfde middel.

De terugsturingen naar Polen op basis van de Dublin verordening zijn problematisch, Er bestaat een risico naar de behandeling van de asielaanvragen toe door Polen. Er bestaat tevens een probleem wat betreft het opsluiten van personen die een asielaanvraag indienen (dit gebeurt op systematische wijze). Er bestaan problemen omtrent het terugzenden van mensen naar hun land van herkomst, of naar een land buiten de Europese Unie. Tenslotte bestaan er ernstige problemen naar de opvang van asielzoekers toe.

Betrouwbare en onafhankelijke bronnen maken melding van en veroordelen deze praktijken door Polen.

Dit wordt bevestigd in volgend rapport van forum réfugiés van maart 2009, nr 13/09:

En 2008, la situation des demandeurs d'asile en Pologne s'est améliorée.

Toutefois, des préoccupations demeurent:

- D'une manière générale, les conditions d'accueil demeurent moins favorables qu'en France et les progrès restent fragiles car ils dépendent encore beaucoup du niveau de la demande et des renvois Dublin.

- Ensuite, les demandeurs d'asile qui sont transférés vers la Pologne dans le cadre de Dublin peuvent être placés en détention, notamment s'ils avaient précédemment enregistré une demande d'asile, parfois pour des périodes très longues (jusqu'à 10 mois). Dans ces cas là, l'accès au système de santé et à une assistance est difficile et l'accès à l'éducation n'est pas assuré pour les enfants.

[...]

- La Pologne compte une importante communauté tchétchène qui est fortement marquée par le contexte de violence que connaît leur région d'origine. Si aucun assassinat ou enlèvement n'a jusqu' alors été documenté comme ce fut le cas en Autriche par exemple, des cas de violence et de racket ont été signalés. De fait, la sécurité de certains ressortissants tchétchènes, notamment de ceux qui bénéficieraient d'une attention médiatique ou qui engageraient des actions politiques ou juridiques à l'encontre du régime actuellement en place en Tchétchénie. pourrait être menacée.

Pour toutes ces raisons, Forum réfugiés estime que:

- les personnes vulnérables ne doivent pas être transférées à destination de la Pologne car ces personnes sont susceptibles de ne pas bénéficier de l'accompagnement indispensable (médical, social et juridique) auquel ils ont droit. De fait la non-disponibilité de cet accompagnement est susceptible d'avoir des conséquences négatives importantes sur la situation des personnes (maladies graves non traitées [...].)

- les autorités françaises doivent être attentives à la situation particulière que peuvent connaître certaines familles ou demandeurs d'asile en matière médicale, sociale ou psychologique et évaluer ces besoins au regard du manque d'expérience et de la faiblesse des moyens actuellement alloués au suivi et à l'assistance des demandeurs d'asile en Pologne. Des carences et manquements existent toujours dans de nombreux domaines du système d'asile polonaise malgré les améliorations constatées et, de ce fait, les personnes ayant des besoins particuliers ne doivent pas être transférées.

Opsluiting van asielzoekers

Personen die in het kader van de Dublin procedure naar Polen worden overgeplaatst, worden vaak in een gesloten centrum geplaatst. Deze detentie kan tot tien maanden duren. Dergelijk beleid maakt een schending uit van artikel 3 EVRM.

In casu is zeker sprake van een risico op schending van artikel 3 EVRM aangezien verzoekster een minderjarig dochtertje van zeven jaar onder haar hoede heeft. In de centra is er geen enkele mogelijkheid voor scholing of om het even welke aangepaste context voor minderjarigen.

De situatie in Polen is momenteel alarmerend. Minderjarigen kunnen soms tot tien maanden worden opgesloten.

De toestand in de open centra in Polen zijn tevens strijdig met artikel 3 EVRM. Er is geen medische opvolging. Er is geen ruimte voor het beleven van het familieleven, hetgeen strijdig is met artikel 8 EVRM.

Onaangepaste behandeling minderjarige asielzoekers

In Polen wordt artikel 22 van het Internationaal kinderrechtenverdrag systematisch geschonden.

Dit blijkt uit bovenvermeld rapport dat stelt dat minderjarigen tot tien maanden opgesloten kunnen worden. Er op geen enkele manier speciale bescherming georganiseerd door Polen voor minderjarigen.

Toegang van medische zorgen voor asielzoekers in Polen

Dienaangaande verwijst verzoekster naar bovenvermeld rapport waarin nog steeds wordt gewezen op de onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid van medische zorgen voor asielzoekers in Polen.

De verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoekster en haar minderjarig dochtertje maakt aldus op onbetwistbare wijze een schending uit van artikel 3 EVRM.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven, faalt derhalve volledig.

Zodat, de verwijdering naar Polen in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 22 Internationaal Kinderrechtenverdrag en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;"

3.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verzoekster meent dat de terug sturing naar Polen problematisch is. Zij verwijst naar een rapport van forum réfugié van maart 2009, nr. 13/09 en meent dat er een schending is van artikel 3 EVRM indien zij met haar dochter zou worden overgedragen aan Polen, nu de asielzoekers en de minderjarigen er opgesloten worden en de medische zorgen er slecht zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van de Verordening (EG) van 18 februari 2003 nr. 343/2003 genomen, waarbij Polen werd aangeduid als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending

van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, verzoekster dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar 'recente rapporten en enkele punten aanduidt die besproken werden in één artikel, toont zij niet aan dat er concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten voorhanden zijn, zodat de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen. (Arrest RVV nr. 25.952 van 10 april 2009 in de zaak nr.32.765).

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van de asielaanvraag in België nooit enig voorbehoud maakte omtrent de lidstaat Polen.

Zij verklaart thans voor het eerst als zou zij er 'geen goede behandeling hebben gekregen'.

Nochtans blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij er verschillende asielaanvragen indiende over de periode 2006-2010, zij tegen de laatste beslissing van 19 juni 2010 in beroep ging dd. 16 augustus 2010 en zonder de beslissing af te wachten besliste om naar België te reizen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt eveneens dat zij in 2008 te Polen werd geopereerd aan een rughernia.

Verzoeksters verweer als zou zij in Polen slecht behandeld zijn, wordt bijgevolg niet gestaafd en tegengesproken door verzoeksters verklaringen.

Zij maakt in iedere hypothese niet aannemelijk als zou zij bij terugkeer naar Polen onderworpen worden aan een schending van artikel 3 EVRM. Evenmin toont zij een schending aan van artikel 22 van het IVRK."

3.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

3.1.3.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat – daargelaten de vraag of verzoekster een belang heeft bij het inroepen van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat de vordering niet mede namens haar kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131) – het aangevoerde artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554).

3.1.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International, of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk,

§ 107; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad merkt op dat verzoekster, toen zij gehoord werd door verweerder, uiteenzette dat zij in Polen de mogelijkheid had om een asielaanvraag in te dienen en dat haar toen deze aanvraag afgewezen werd de kans geboden werd om een beroepsprocedure op te starten. Tevens verklaarde verzoekster dat zij werd gehuisvest in een opvangcentrum vooraleer te verhuizen naar een appartement. Zij legde ook een attest voor waaruit blijkt dat zij in Polen medische verzorging kreeg. Uit de toelichting die verzoekster gaf omtrent haar persoonlijke ervaringen met de Poolse autoriteiten kan bijgevolg niet afgeleid worden dat zij er werd onderworpen aan foltering en of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoekster verwijst ter onderbouwing van haar stelling dat zij in Polen het risico loopt om onderworpen te worden aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen voorts enkel naar een citaat uit een internetartikel van maart 2009. Er dient evenwel te worden geduidd dat niet blijkt dat het internetartikel waarnaar verzoekster verwijst – nu verzoekster in gebreke blijft andere verslagen aan te brengen die een bevestiging inhouden van de geleverde kritiek – een volstrekt objectieve weergave is van de realiteit in Polen. Daarenboven, zelfs in de veronderstelling dat het internetartikel een getrouwe weergave is van de werkelijkheid, moet worden gesteld dat het door verzoekster aangebrachte citaat betrekking heeft op de situatie in Polen in 2008 en niet blijkt dat de aangebrachte kritiek nog actueel is, te meer omdat uit het artikel blijkt dat de situatie in Polen verbeterd en verzoekster niet aangeeft zelf enige negatieve ervaring te hebben gehad. Verzoekster betoogt, op basis van het aangebrachte internetartikel, dat asielzoekers die in het kader van de verordening 343/2003/EG naar Polen teruggestuurd worden administratief van hun vrijheid kunnen beroofd worden. Zij brengt evenwel geen gegevens aan waaruit blijkt dat dit ook een standaardpraktijk is ten aanzien van vrouwen met minderjarige kinderen en dat, zo dit al het geval zou zijn, dit gebeurt in omstandigheden die dusdanig zijn dat effectief kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat uit het internetartikel ook blijkt dat de toegang tot de medische zorgen in Polen niet deugdelijk is. Aangezien zij evenwel het bewijs levert dat zij in Polen werd geopereerd aan een rughernia – een niet levensnoodzakelijke, doch wel belangrijke en dure medische ingreep – , kan de Raad niet inzien hoe zij nog kan voorhouden dat zij geen toegang kan krijgen tot medische zorgen. De door verzoekster aangebrachte gegevens laten ook niet toe vast te stellen dat zij niet de mogelijkheid zou hebben haar asielprocedure in Polen verder te laten behandelen of om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Evenmin blijkt dat de tekortkomingen inzake de opvang in Polen voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van een schending van artikel 3 van het EVRM of dat de Poolse politieke en gerechtelijke diensten niet bij machte zouden zijn om haar bescherming te bieden indien zij in Polen door landgenoten zou bedreigd of lastiggevallen worden. De verklaringen en toelichtingen van verzoekster laten ook niet toe te besluiten dat zij behoort tot een groep die systematisch blootgesteld wordt aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Rekening houdende met de gegevens verstrekt door verzoekster kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden vastgesteld en blijkt derhalve niet dat verweerder ten onrechte zou gesteld hebben dat er geen bewijs is van *“een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten of een schending van de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG of op artikel 3 van het EVRM”* en dat verzoekster niet aannemelijk maakt *“dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM .”*

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 15 van de verordening 343/2003/EG en van artikel 8 van het EVRM.

Haar betoog luidt als volgt:

“• Artikel 8 van de Dublinverordening voorziet dat:

“Wanneer een gezinslid van een asielzoeker in een lidstaat een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen beslissing in eerste aanleg is genomen, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, mits de betrokkenen dat wensen.”

• Artikel 15 van de Dublinverordening voorziet immers dat

“Iedere lidstaat kan gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronde[n]. Ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven”

Verzoekster verklaart dat haar man [O. D. S.] [...] met wie verzoekster een religieus huwelijk aanging, op 25.01.2011 in België een asielaanvraag indiende.

Krachtens artikel 8 en artikel 15 Dublinverordening dient de Belgische Staat aldus de aanvraag van verzoekster te behandelen aangezien de man van verzoekster in België een asielaanvraag indiende.

• Het artikel 8 van het EVRM omvat niet alleen het recht van ieder persoon op respect van zijn familiaal leven in strikte zin, maar eveneens van het privéleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens preciseert dat deze bepaling, waaraan geen exhaustieve definitie kan worden gegeven met name omvat “l'intégrité physique et morale d'une personne” en dat de garantie geboden door het artikel 8 in hoofdzaak is bestemd tot “assurer le développement sans ingérences extérieures de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables”.

De Raad van State heeft er eveneens aan herinnerd dat het zelfs niet nodig is om samen te leven opdat de gezinsbanden zouden beschermd zijn:

« Overwegende dat de motivatie van de aangevochten beslissing abstract en stereotiep is; dat zij niet aantoonde dat er enige aandacht werd besteed aan de concrete omstandigheden van de zaak; dat bovendien zij nalaat te preciseren dat waar het gezinsleven gekenmerkt moet worden door familiale reële en voldoende hechte banden tussen zijn leden, deze relaties verschillende vormen kunnen aannemen, waaronder een bezoeksrecht dat geregeld wordt uitgeoefend (CEDH, arrest BERREHAB van 21 juni 1988); dat in dit opzicht de verzoeker bevestigt zonder tegengesproken te worden door de tegenpartij, dat hij de laatste jaren zijn gezin gemiddeld 10 maal per jaar bezocht heeft dat tenslotte de intensiteit van de bestaande gezinsverbanden tussen verzoeker en zijn broer voldoende bewezen wordt door het feit dat verzoeker hem zijn minderjarige zoon heeft toevertrouwd » (RvS n[r] 105.432 van 9 april 2002).

Zie ook RvS nr 109.650 van 2 augustus 2002, dat een beslissing afkeurt van de DVZ waarbij de echtgenote van een man die een gevangenisstraf uitzat in België terug naar Spanje werd gezonden.

Zoals de Raad van State zeer pertinent er aan herinnerde: « de eerste paragraaf van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden waarborgt niet alleen het gezinsleven, zoals beperkend opgevat door de tegenpartij, maar beschermt ook het recht op eerbiediging van het privé leven; dat dit recht een groot toepassingsgebied bestrijkt, dat inzonderheid de menselijke relaties omvat die het individu aanknoopt met anderen: dat daar uit volgt dat de tegenpartij, door na te laten de culturele en affectieve redenen en de persoonlijke vriendschapsband te onderzoeken die het onderzoek door België van de aanvraag van de verzoeker zou rechtvaardigen, geen rekening heeft gehouden met al de omstandigheden van de zaak en haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft; » (RvS nr 101.547 van 6 december 2001).

De verwijderingsmaatregel in hoofde van verzoekster maakt aldus op onbetwistbare wijze een inmenging uit in de uitoefening van de rechten beschermd door dit artikel.

Het alinea 2 van het artikel 8 van het EVRM somt de voorwaarden op waaraan een inmenging in de uitoefening van het recht op privé-leven en familiaal leven moet voldoen.

Een dergelijke inmenging is niet toegestaan dan op voorwaarde dat:

- zij “bij de wet is voorzien”,

- zij één van de legitieme doelstellingen nastreeft die worden opgesomd: bescherming van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van rechten en vrijheden van anderen en

- dat zij "in een democratische samenleving nodig is" d.w.z., "justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi".

Een inmenging is dus enkel gerechtvaardigd wanneer een van de legitieme doelstellingen toegelaten door het Verdrag wordt nagestreefd maar ook enkel wanneer zij "noodzakelijk is in een democratische samenleving"

Door te preciseren dat de eventuele inmenging van de Staat noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving, legt het EVRM een criterium op van noodzaak.

Dit houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een hoge sociale noodzaak en proportioneel moet zijn ten aanzien van het nagestreefte legitieme doel.

"Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionnel au but légitime recherché: qu'il incombe à l' autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de la requérante au respect de sa vie privée et familiale. ».

De beoordeling van de verwijderingsmaatregel moet rekening houden met de criteria van adequaatheid en proportionaliteit die de volledige motivering van de genomen administratief beslissing rechtvaardigen, wat niet het geval is in onderhavige geval.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden zich zorgen hebben gemaakt over het tot stand brengen van een rechtvaardig evenwicht tussen het nagestreefte doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoekster op respect van haar privé-en familiaal leven.

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM."

3.2.2. In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder het volgende op:

"Verzoekster werpt op dat de heer [O. D. S.] [...], met wie zij een religieus huwelijk zou zijn aangegaan, een asielaanvraag indiende in België dd. 25 januari 2011. Zij meent dan ook dat haar asielaanvraag in België dient te worden behandeld en dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster haar beweringen geenszins staft. Uit geen enkel document blijkt dat verzoekster 'religieus gehuwd' zou zijn met voornoemde heer. Deze heer is op geen enkel ogenblik ter sprake gekomen tijdens verzoeksters asielaanvraag.

Meer nog, uit verzoeksters asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten dd. 04 januari 2011 blijkt dat er bij 'burgerlijke staat' werd verklaard:

"traditioneel gehuwd in april 2002 te Apshi-dorp Buinaksk, Dagestan en traditioneel gescheiden sedert oktober 2006".

Onder echtgenoot/partner, werd het volgende verklaard: "[Z. R. M.], [...]USSR, nationaliteit Rusland, verblijfplaats onbekend.

Bij kinderen werd verwezen naar [Z. M. B.] [...], samen met verzoekster in België.

Op de vraag of verzoekster familieleden heeft in België of Europa werd er GEEN geantwoord.

De verwerende partij heeft de eer te concluderen dat verzoekster met haar ongestaafde beweringen op geen enkele wijze duidelijk maakt dat artikel 8 EVRM, noch de artikelen 8 en 15 van de Verordening (EG) van 18 februari 2003 nr. 343/2003 geschonden zou worden ten gevolge van de thans bestreden beslissing."

3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip privéleven wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hiertoe moet nagegaan worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In voorliggende zaak betoogt verzoekster dat zij een religieus huwelijk aanging met een man die in België een asielaanvraag indiende. Zij brengt evenwel geen enkel stuk aan waaruit de correctheid van haar beweringen zou kunnen afgeleid worden. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt verder dat verzoekster, toen zij gehoord werd, verklaarde dat zij *“traditioneel gescheiden”* was en geen melding maakte van enige nieuwe relatie. Enig gezinsleven wordt dan ook niet aangetoond. Verzoekster toont daarnaast ook niet aan dat enig door artikel 8 van het EVRM beschermd aspect van haar privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang gebracht wordt.

Daar verzoekster in gebreke blijft aan te tonen dat zij enig door artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermd privé- of familie- en gezinsleven heeft in België dat door de bestreden beslissing miskend wordt, kan niet besloten worden dat de bestreden beslissing een *“inmenging”* vormt in haar privé- of gezinsleven en diende verweerder geen toetsing door te voeren aan de in het tweede lid van voormelde verdragbepaling voorziene criteria.

3.2.3.2. Gelet op voorgaande vaststelling kan verzoekster ook niet gevolgd worden in haar stelling dat de artikelen 8 en 15 van de verordening 343/2003/EG geschonden werden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS

G. DE BOECK